

Věrnost je silnější než oheň.

Autor: Milan Nakonečný

Příjemným překvapením pro obdivovatele díla italského filosofa Julia Evoly bylo vydání jeho dílka *Směrnice*, rozsahem nevelkého, ale obsahově velmi významného, protože je jakýmsi pečlivým shrnutím základních tezí jeho pesimistické filosofie západní kultury. Ačkoli je to dílo staré již celá desetiletí, neztratilo nic na své aktuálnosti, spíše naopak, je vysoce inspirativní pro přemýšlení nad krachem západního, nejen stylu politicko-ideologického myšlení a praxe, ale hluboké krize duchovního života Západu vůbec. Evola zde ještě hovoří o „amerikanismu“ a „sovětismu“ (resp. „komunismu“), který byl rozpadem Sovětského svazu pouze nahrazen současným Ruskem. Mnohým se však zdá, že se stará, Reaganem míněná sovětská „říše zla“, rozšířila na další říši zla, která se stala hlavním ziskuchtivým exportérem „demokracie“, to je hospodářských a politických investic hlavně do zemí Blízkého Východu, zatímco by měla být směřována spíše do oblasti zcela nedostatkové demokracie, jíž je současná Evropská unie.

Evolovým hlavním cílem jeho snah bylo vybudovat na hnilobných troskách západní pseudodemokracie a zhoubného ekonomického liberalismu jakési podzemní duchovní centrum, které by se snad v budoucnosti mohlo stát činitelem duchovní a politické rekonvalescence Západu, to je návratu k jeho živoucím tradicím, pokud ten vůbec přežije drze organizovaný vpád islamistických hord a z Evropy se nestane „islamistická Eurábie“ (W. Laqueur 2006). *„Důležité je pouze toto: dnes se nacházíme uprostřed světa trosek. A náš problém je následující: existují ještě mezi těmito troskami lidé stojící na vlastních nohou? A co by měli, nebo spíše co ještě mohou dělat?“*

(s. 15). Protože devastace, kterou kolem sebe vidíme, píše Evola, je „především morálního charakteru“, je nutno postavit se proti tomuto „ideologickému marasmu“, proti politické demagogii a materialismu mas. Tomuto pokračujícímu rozkladu společenského života může čelit pouze „legionářský duch“, to je ten, „kdo si umí zvolit život tvrdší, kdo umí bojovat, třeba že ví, že bitva byla materiálně ztracena, kdo umí prokázat platnost slov staré ságy: *„Věrnost je silnější než oheň‘. Skrze takového člověka se uplatňuje tradiční idea citu pro čest a hanbu – velké kroky vycházejí jen z velké morálky ...“* (s. 18). To je postoj Evolova idealistického heroismu, který nedbá nebezpečí a ztrát, jde-li o duchovní rozměr naplňování života. V dnešním světě pseudohumanistických hodnot, pokleslé kultury, materiálního konzumentství, politikářského hokynářství a naprosté absence hrdinství, cti a zásad

nahrazovaných kalkulacemi politických partají a temných sil, které je řídí, je ovšem idea heroismu starého zaniklého světa pro mlčící a přežvykující většinu ovšem už jen matnou představou jakéhosi zbytečného hrdinství (kdo dnes u nás ví něco o heroismu československých legií za první světové války, o strastiplné pouti hrdinů zahraničního vojenského odboje; o hrdinech vnitřního odboje našeho národa za druhé světové války se neví téměř nic, a pokud naši hrdinové bojovali na Západě, byli za komunismu vězněni a popraveni jako třídní nepřátelé a špióni západního imperialismu; bratři Mašínové jsou pro většinu národa vrahy ...). Heroickou obětí pohodlí, krve a života nahradil intelektuálský pěstovaný kult kýčovitěho náboženství „humanismu“ – tím se nechci dotknout těch mnoha prostých lidí, kteří přispívají na všechny akce vybírání peněz pro zdravotnické potřeby dětí, lidí postižených bídou, neštěstím a nezaviněnou ztrátou domova. Nahrazují tak sociální lhostejnost v tomto zkorumpovaném státě, který vyprodukoval většinu bohatých díky mizerným zákonům umožňujícím zákeřně legalizované a spiklenecké podvody s privatizacemi.

Vraťme se však po této exkurzi k nevábné scéně českého politického divadélka, plného šašků a trapností, ještě k předmětnému dílu Julia Evoly, kde v zajímavých pasážích konfrontuje svou již výše naznačenou vizi „*nového bytí*“ s jeho již také naznačeným současným úpadkem a možnými omyly interpretace jeho myšlenek. Je to maskulinizovaný symbol „*pravého muže, absolutní osoby*“, který by měl v sobě „*probudit náklonnost k aktivní neosobnosti*“, neboť v té nápravě věcí veřejných jde primárně o dílo, nikoli o jedince a pak tedy ta žádoucí mužnost znamená maximální možnou obětavost, rezignaci na životní komfort, tak milý návyk a sen každého spořádaného občana. Svou geopolitickou vizi úpadku Západu pak spatřuje v následující sekvenci událostí a „*chaosu politických stran*“: „*Liberalismus, pak demokracie, pak socialismus, pak radikální pokrokářství a nakonec komunismus a bolševismus se v dějinách objevily pouze jako stupně jediného zla, jako na sebe navazující stadia jediného velkého procesu úpadku. Počátkem tohoto procesu byl okamžik, kdy západní člověk zpřetrhal vazby na tradici, kdy zneuznal všechna vyšší ztělesnění autority a svrchovanosti a kdy si pro sebe nárokoval nicotnou a iluzorní individuální svobodu, čímž se namísto uvědomělé součásti organické jednoty a hierarchie celku stal atomem. Tento atom se nakonec musel střetnout s masou jiných atomů, jiných jednotlivců a podílel se tak na vzniku říše kvantity, čistého počtu, zmaterializovaných mas, které mimo vládnoucí ekonomiku jiného Boha nemají*“ (s. 22 násl.). Kapitalismus, ať už měl formu individualizovanou, kartelizovanou nebo státní (sovětský, čínský) a jinou, pak toto atomizované lidstvo už jen kategorizoval na spotřebitele a spolupracovníky, mezi něž láskyplně zahrnul prospěšné „užitečné idioty“ (výrobce potřebných ideologií a politicky účelných lží).

Evolův patetický idealismus bude i pro většinu jeho sympatizantů jen hezkým čtením na dobrou noc, kdy mnozí po celodenních stereotypch sahají k osvobozující knížce poezie. Jsou to emotivní vize dnes již téměř zcela zašlých hodnot se kterými se setkáváme už jen ve filmech á la *Excalibur* (legendární meč legendárního krále Artuše), neboť žijeme v prostředí bezohledně predátorské, sociálně darwinistické kapitalistické reality s jedovatými výhonky pseudohumanismu, s maskou lživé politické korektnosti a žvaniví vůdci nás postrkují k jícnu sopky z níž se na Evropu valí láva islámského imperialismu. A tak „legionáři“ dnes stojí před novými úkoly, jak konečně zastavit tu sešlost šílených lidumilů (zčásti naivních a zčásti

placených), kteří si do Evropy pozvali peklem páchnoucí špinavou zkázu všech vzácných a jedinečných národních kulturních tradic a všelidských věčných hodnot.

Evola J.: *Směrnice*, Brno edice Drittura 2015 (překl. J. Osák; 61 str.). Knihu možno objednat **zde** (objednávky ze Slovenska **zde**).